

וערבה ויערבה Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasing to the Lord, as in the days of old and as in bygone years.¹

אביי Abbaye recounted the order of the daily priestly functions on the authority of tradition and in accordance with the view of Abba Shaul. The large pile of wood was arranged on the altar before the second pile [from which fire was taken for the incense-offering]; the second pile for the incense-offering was arranged before the placing of the two logs of wood on the large pile; the placing of the two logs of wood came before the removing of the ashes from the inner altar; the removing of the ashes from the inner altar preceded the cleaning of the five cups [of the *menorah*]; the cleaning of the five cups [of the *menorah*] preceded the sprinkling of the blood of the daily burnt-offering; the sprinkling of the blood of the daily burnt-offering preceded the cleaning of the remaining two cups [of the *menorah*]; the cleaning of the two cups [of the *menorah*] preceded the incense-offering; the incense-offering preceded the burning of the parts of the daily burnt-offering; the burning of the parts of the daily burnt-offering preceded the meal-offering; the meal-offering preceded the offering of pancakes; the offering of pancakes preceded the wine-offering; the wine-offering came before the *musaf* (additional) offerings [of Shabbat and the Festivals]; the *musaf*-offerings preceded the placing of the two censers with frankincense; the frankincense censers preceded the daily afternoon burnt-offering, as it is written, "And [the *Kohen*] shall arrange the burnt-offering on the altar, and burn on it the fat of the peace-offerings"² — with this all the offerings were completed.³

אנא We implore You, by the great power of Your right hand, release the captive.
Accept the prayer of Your people; strengthen us, purify us, Awesome One.
Mighty One, we beseech You, guard as the apple of the eye those who seek Your Oneness.
Bless them, cleanse them; bestow upon them forever Your merciful righteousness.
Powerful, Holy One, in Your abounding goodness, guide Your congregation.
Only and Exalted One, turn to Your people who are mindful of Your holiness.
Accept our supplication and hear our cry, You who knows secret thoughts
ברוך Blessed be the name of the glory of His kingdom forever and ever.

When Tachnun is not said, the following paragraph is omitted.
רבו Master of the worlds, You have commanded us to offer the daily sacrifice at its appointed time and to burn the incense-offering at its proper time, with the *Kohanim* officiating, the *Levi'im* chanting, and the Israelites attending the service. Now, through our sins the Bet Hamikdash is destroyed, the daily sacrifice and the incense-offering are discontinued, and we have neither *Kohen* officiating, nor

1. Malachi 3:4. 2. Leviticus 6:5. 3. Yoma 33a.

וערבה ויערבה מונחת יהודה וירושלים, כימי עולם ובשנים קדמוניות:
אביי ראה ראה שאול, מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קמרת, ומערכה שניה של קמרת קודמת לסודר שני, גזרי עצים, נסודר שני גזרי עצים קודם לדשון מזבחה הפנימי, ודשון מזבחת הפנימי קודם להטבת חמש נרות, והטבת חמש נרות קודמת לדם החמור, ודם הקמיר קודם להטבת שתי נרות, והטבת שתי נרות קודמת לקמרת, וקמרת קודמת לאברים, ולאברים למנחה ומנחה לחבתין, וחבתין לקסבין, וקסבין למוספין, ומוספין לבזבין, ובזבין קודמין לתמיר של בין הערבים, ושואמר, וערך עליה העלה, והקמיר עליה תלכי השלמים, עליה השלם כל הקרבנות כלם:

אנא פתח נדלת ומנה פתח צדקה.
קבל רחם עפקי, שובנו טובינו גורא.
לא גבור, דורשי, יחדך פקדת שלמים.
ברבם טובים, רחמי אדמך המיר גלגלם.
בסז קדוש ברוב טובך גהל אדמך.
היר גאה לעפה פנה, וקרי קדשך.
שאתה קבל ולשמע יצנתנו וידע העולמות.
ברוך ישם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ביום שאין מורים התען לך מורים זה:
רבו העוקמים, אמה צויתנו, להקריב קרבן תמיר במיעור,
והקמיר הקמרת פומנה, ולהיות הכתים בעבודתם,
וליום ברובם, ויראה במעמדם, ועמה בעונותינו, תרב בית המקדש ובתל הקמיר והקמרת, ואין לנו לא כהן בעבודתו, ולא ראה

תפלת שחרית

שופר. ובהשלמתו היה אומר בשמל"ו עכ"ל. וכן כתב בש"מ וכתב בש"מ נכנסת הגדולה סי' נ"א ד"ס נוסף לפמוד כשאוחרים אלא בכה (ש"מ):

תפלת רבי נחוניא בן הקנה

אב"ג ית"ץ

קר"ע שמ"ן

נג"ד יב"ש

בט"ר צת"ג

חק"ב מנ"ע

אָנָּא בְּכַח גְּדוּלַת יְמִינְךָ תְּתִיר צְרוּרָה :
קִבֵּל רַגְת עֲמֻךְ שֶׁגִּבְנוּ מִהַרְנוּ נוֹרָא :
נָא גְבוּר דּוּרְשֵׁי יְחוּדָךְ כִּבְבַת שְׁמָרָם :
בְּרַבְס שְׁהָרַם רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תְּמִיד גְּמִלָם :
חֲסִין קְדוּשׁ בְּרוּב מוֹבְךָ נְהַל עֲדָתְךָ :

(א) כן הוא בשל"ה מס' פסחים (דף קמ"ה א') וע"ש עוד נוסח אחר מאלה השמות, ועל מ"ש על זה הגרבוני בפירושו למו"ז ח"א פ' ס"ג, ועל ב"ס' השתלשלות לר"י בכרך ת"צ דף 94.

עין יוסף
לא גבור דורשי יחודך. פי' אותן שהם לומדים תורה הקדושה כדי ליחד יחודים: כבבת שארם. מכל לער שאלם יהיה להם לער לא יוכלו לדקקת תמיד גמלם. פי' הנו מהפלוים עשה עמנו דקס

נא גבור דורשי יחודך. פי' אותן שהם לומדים תורה הקדושה כדי ליחד יחודים: כבבת שארם. מכל לער שאלם יהיה להם לער לא יוכלו לדקקת תמיד גמלם. פי' הנו מהפלוים עשה עמנו דקס

תקון תפלה

אנא בכח. שיר חרוזי בלי משקל, נוסד לפי דעת המקובלים על השם של מ"ב אותיות המוזכר בתלמודנו (קדושין פ"א, א') אמר רב יהודה אמר

עיון תפלה

אנא בכח. לריכס להפסיק מעט בין שתי המלות האלה, לפי שזאת בכה נמשכת לאחרים: בכח גדולת ימינך. ע"ש ימינך ה' נאדרי בכח ושמות עו, ו): תתיר צרוורה. כן ראוי לנקד, והש"א

בסוף המלה במקום ה"א הידיעה בראשה, ובספה"ק הכנה בעין זה, כמו אסיריו לא פתח ב"ת"ה (ישעיה יד, יו) תחת ה"ת"ה היא העולה על ב"ת"ה (ויקרא ו, ב) תחת ה"ת"ה, מומלכות צ"ש"ג (ירמיה א, עו) תחת ה"ת"ה, יסור רשעים ל"ש"א"ה (תהלים ט, יח) תחת ה"ת"ה, ולכן דרשו בירושלמי (יבמות פ"א ה"ו) לדיוסא התחונה של ש"ל, כמו שדרשו בי"ד המיומנת ב"ד"ר (חולין לא, א), הדרוש המיומן שבזרוע (שם קלד, ב), המרעע מיוחד שבמרעעין (קדושין כא, ב). ולפי שלמר חתום ב"צ"ר"ר פשעי (איוב יד, יו) לכן יתפלל ה"ת"ה לתתיר צרור העונות המגדיל בינו לבין אלהיו וסך בטק מעבור הפלה קבל רגת עמך. רנה זו הכלה (נכוח לא, א) של שנה (רש"י), וש"ש מהר"ם א"ח ד"ה יכ"ל יכ"ל: נא גבור. אלא א: גבור, כן דרך חז"ל במטבע הברית והתפלות להסיר לפעמים הא"ל מלאת אנא, כמו בצרכת המזון ונא אל תזריכונו וגו', וכן בנוסח הקדמון שאחרים בשני חמישי וכל זאת שמך לא שכתנו נא אל תשכחני, אבל במקרא לא נמצאו מלת נא רק בדרך צרף לפעל הצקשי שלפניה, הוסיפה נא הליתה נא סלח נא, ואמרי דבר"י (שם ט ע"א) ה"ן נא אלא לשון נקשה: דורשי יחודך. אלה הדורשים והמפרסמים יחודך בעולם: כבבת שמרם. ע"ש שמרני נאישון בת עין (תהלים יו, ח), בת הוא קטור מן צנת, ונא בחסרון האומך כבבת עין (זכריה ב, יב). (בבב"אור השם ב"ת"ה דעת יונתן שהוא גלגל העין (אויגנאפ"על), כי כן תרגם בזכריה שם בגלגל עיניה וכתהלים (יו, ח) באישון בת עין (תרגם בגלגל די במציעות עינא), וגלגל העין ידוע בתלמוד (תמיד לב, ב) בגלגל דעינא, אכתי דור המציל לא נמצאו אלא בגלגל העין (סנהדרין קח ע"א), ובגראשית רבה ריש פרשה ו' לא נברא להאיר אלא בגלגל חמה גלגל, וכן בבורר טוב תהלים סוף מזמור י"ח ואח"כ בגלגל חמה עולה ומאיר, הכונה ג"כ כדור גוף החמה לא בגלגל אשר בו החמה קבועה כמו בפסחים ז"ג א', כי בגלגל הזה אינו מאיר, שהרי החמה שוקעת וחסך פרוז על הארץ אע"פ שהגלגל קיים לעינינו. ולפי"ז צנת עין יקטורו בת עין הוא כל כדור העין, ויש לשער עוד כי צנת עין א"ד הוא עם אישון עין שלדעת הר"ק נקרא בן השחור שבטין בשביל נורת האש הקטן אשר ב"ת"ה שם, וצנת עין היא הכנאה הנראית בעין, והשם צנאה ידוע בתלמוד: נכתלתי צנאה שלי (גדרים ע ע"ג), ה"ל ראש צנאה ב"ד (נראשית רנה פ"ד) צדקתך המוד גמלם. יש ניסוחא שכתוב בהם רחמי צדקתך תמיד גמלם. ואלו היינו מניחים צדקתם תחת צדקתך היה חרוז נוסד על לשון המקרא יגמלני ה' לזדקתי (פ"ג צנ, כא). והנה עינינו הרואות שכל חרוז מחרוזי הסיר הזה זכר המאמר אי"ה תאר בכה להק"ה, בחרוז הראשון גדולת ימינך, בשני נורא, בשלישי גבור, ברמישי חסין קדוש, בששי יחוד גאה, ובשביעי ידוע תעלבות, ולמה נגרעה נחלת החרוז הכביעי לנלתי הזכיר בתוכו שם שנה? לכן נראה להניח כי תמים תחת תבויר, ויהיה אפוא שער החרוז — אתה אל תמים: ואלם צדקתם: ה"ת"ה

בסוף המלה במקום ה"א הידיעה בראשה, ובספה"ק הכנה בעין זה, כמו אסיריו לא פתח ב"ת"ה (ישעיה יד, יו) תחת ה"ת"ה היא העולה על ב"ת"ה (ויקרא ו, ב) תחת ה"ת"ה, מומלכות צ"ש"ג (ירמיה א, עו) תחת ה"ת"ה, יסור רשעים ל"ש"א"ה (תהלים ט, יח) תחת ה"ת"ה, ולכן דרשו בירושלמי (יבמות פ"א ה"ו) לדיוסא התחונה של ש"ל, כמו שדרשו בי"ד המיומנת ב"ד"ר (חולין לא, א), הדרוש המיומן שבזרוע (שם קלד, ב), המרעע מיוחד שבמרעעין (קדושין כא, ב). ולפי שלמר חתום ב"צ"ר"ר פשעי (איוב יד, יו) לכן יתפלל ה"ת"ה לתתיר צרור העונות המגדיל בינו לבין אלהיו וסך בטק מעבור הפלה קבל רגת עמך. רנה זו הכלה (נכוח לא, א) של שנה (רש"י), וש"ש מהר"ם א"ח ד"ה יכ"ל יכ"ל: נא גבור. אלא א: גבור, כן דרך חז"ל במטבע הברית והתפלות להסיר לפעמים הא"ל מלאת אנא, כמו בצרכת המזון ונא אל תזריכונו וגו', וכן בנוסח הקדמון שאחרים בשני חמישי וכל זאת שמך לא שכתנו נא אל תשכחני, אבל במקרא לא נמצאו מלת נא רק בדרך צרף לפעל הצקשי שלפניה, הוסיפה נא הליתה נא סלח נא, ואמרי דבר"י (שם ט ע"א) ה"ן נא אלא לשון נקשה: דורשי יחודך. אלה הדורשים והמפרסמים יחודך בעולם: כבבת שמרם. ע"ש שמרני נאישון בת עין (תהלים יו, ח), בת הוא קטור מן צנת, ונא בחסרון האומך כבבת עין (זכריה ב, יב). (בבב"אור השם ב"ת"ה דעת יונתן שהוא גלגל העין (אויגנאפ"על), כי כן תרגם בזכריה שם בגלגל עיניה וכתהלים (יו, ח) באישון בת עין (תרגם בגלגל די במציעות עינא), וגלגל העין ידוע בתלמוד (תמיד לב, ב) בגלגל דעינא, אכתי דור המציל לא נמצאו אלא בגלגל העין (סנהדרין קח ע"א), ובגראשית רבה ריש פרשה ו' לא נברא להאיר אלא בגלגל חמה גלגל, וכן בבורר טוב תהלים סוף מזמור י"ח ואח"כ בגלגל חמה עולה ומאיר, הכונה ג"כ כדור גוף החמה לא בגלגל אשר בו החמה קבועה כמו בפסחים ז"ג א', כי בגלגל הזה אינו מאיר, שהרי החמה שוקעת וחסך פרוז על הארץ אע"פ שהגלגל קיים לעינינו. ולפי"ז צנת עין יקטורו בת עין הוא כל כדור העין, ויש לשער עוד כי צנת עין א"ד הוא עם אישון עין שלדעת הר"ק נקרא בן השחור שבטין בשביל נורת האש הקטן אשר ב"ת"ה שם, וצנת עין היא הכנאה הנראית בעין, והשם צנאה ידוע בתלמוד: נכתלתי צנאה שלי (גדרים ע ע"ג), ה"ל ראש צנאה ב"ד (נראשית רנה פ"ד) צדקתך המוד גמלם. יש ניסוחא שכתוב בהם רחמי צדקתך תמיד גמלם. ואלו היינו מניחים צדקתם תחת צדקתך היה חרוז נוסד על לשון המקרא יגמלני ה' לזדקתי (פ"ג צנ, כא). והנה עינינו הרואות שכל חרוז מחרוזי הסיר הזה זכר המאמר אי"ה תאר בכה להק"ה, בחרוז הראשון גדולת ימינך, בשני נורא, בשלישי גבור, ברמישי חסין קדוש, בששי יחוד גאה, ובשביעי ידוע תעלבות, ולמה נגרעה נחלת החרוז הכביעי לנלתי הזכיר בתוכו שם שנה? לכן נראה להניח כי תמים תחת תבויר, ויהיה אפוא שער החרוז — אתה אל תמים: ואלם צדקתם: ה"ת"ה

שאל מערכת
ה של קטרת
מזבח הפנימי
קדמת לך
קדמת לקטרת
נסכין ונסכין
שנאמר ועדה
קדמות בקם:
(ויקרא ו ח)
היה נוסח מסה"ל
יבסם נגלו ובעמים

ה. דכיון דהתחיל
לדם התמיד.
הוסיפו את הנרות
לחברתו:
ל מזבח החיזון:
לחבתין. חבהו
לחן ע"ש המחכת
מספין. של שנת
ה. שהיו נוהגים
הוא חלק גבוה:
השם כו'. שלא
הערבים. השלמים

כח

זולם, כלומר ולק
ולר' אצו יאחם
חיוו בשווחו קרוב
ב צנית המלך,
אנבו כי הוה אחי
ויומתי דבי קוסר
לכ, וגימא ע"ג
דבי קוסר, וידוע
אשר התקרבו אל
רה בהמיר לרגעים
לא לעתים רחוקות
לכס; לכן התפלל
ויזופת (המזבח הזה,
ון המקרא (דניאל
מן קדם מלכא):
סדר המערכה.
ס ויוס: משמא
מן דבי מדרשא:
אלה

תפלת שחרית

יחיד גאה לעמך פנה. וזכרי קדשתך :
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע העלמות :

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

ת"ל פו"ק
שק"ו צי"ח

רבון העולמים אתה צויתנו להקריב קרבן התמיד במועדו. ולהיות פתנים
בעבודתם. ולוים ברוכנים. וישראל במעמדם. ועמה בעונותינו הרב
בית המקדש ובטל התמיד ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי ברוכנו ולא
ישראל במעמדו. (א) ואתה אמתה ונשלמה פרים שפתינו: לכן יהי רצון מלפניך
י אלהינו ואלהי אבותינו שיהא שיה שפתינו השוב ומקבל ומרצה לפניך
כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו. ועמדנו על-מעמדו. במה שנאמר
ונשלמה פרים שפתינו. ונאמר ושחט אתו על יד המזבח צפנה לפני י וזרקו
בני אהרן הפתנים את דמו על-המזבח סביב: ונאמר זאת התורה לעלה
לפניה ולהטאת ולאנשים ולמזבאים ולזבח השלמים :

א ויקרא א יא. ב שם ז לו.
גליון הגרי"ב (א) לפי סודו זה משמע דהך פסוק (הושע י"ד ג') ונשלמה פרים וגו' הנביא אמר מפי הקב"ה לישראל
שיאמרו ונשלמה וגו' אכן בטדרש רבה פ' קרה סי' י"ח נראה להדיא דישראל אשרו ונשלמה וגו' :

(דה"ח) כתב בש"ע א"ח סי' א' טוב לומר בכל יום פרשת עולה ומנחה ושלמים וחסאת ואשם. לכן נוי שאן לו פנאי מהמת אונס יאמר אחר כל משנה יהי רצון וכו'. ובשנת ויו"ס לא יאמר ה"כ"ר. ולדעת הגאון יעב"ץ לא יאמר כלל משניות חיובו בשנת. אבל הבדיתא דר' יבמעאל אומרים לעולם. יש מנושין לומר חיובו מקומן בבית האבל ואינו נכון. ויש לאמרו גם בבית האבל (מ"א סי' כ'): [כתב המנ"א
נו"ן מאי ושנחתם בכ' נונין. אלא ש"מ ששנה אהו ב' פעמים. והכי ב' פעמים וע"כ הם מקרא ומשנה ותלמוד. שכל אחד מנאחר את הדברים ויהי. כי המשנה היא פי' על המקרא והתלמוד הוא פי' על המשנה. והוא אל

עץ יוכף
לעקתנו סי'. כי זה אלו נועקים כמה שנים ואין
אלו נענין. מנאחי :

תקון תפלה

אמר רב שם של מ"ב אותיות אין מוסרין אותו
אלא למי שצנוע וענו ועומד בחצי ימיו ואינו טועם
ואינו משתכר ואינו מעמיד על מרותיו וכו'. ולפי
דעת רש"י בע"ז י"ז ב' ר"ה עליו לשריפה הוא
השם שהגה אותו ר' הנינא בן תרדיון באותיותיו
דורשו בארבעים ושתיים אותיות ועושה בו מה
שהוא חפץ עכ"ל. ומסגנון לשון השיר נראה
שחובר בארץ ישראל בתחלת התפשטות חבמת
הקבלה. ואלה המיחסים אורו להתנא ר'
נחוניא בן הקנה אינם שמים על לבם כי בימים
ההם לא חובר עוד שיר בתיווים. ונראה
עוד שהתפלה הזאת לא נוסדה בתחלה בעד
כל יחיד לבדו, רק בעד הש"ע להתפלל על הקהל
שתקבל תפלתם :

עיון תפלה

שם חזר ע"מ גביר ונזורה וחסון הוא כאלוניכ,
חזק (ראב"ע תהלים פט, ט): לעמך פנה, כמו כנאמר
ופניתי אליכם (ויקרא כו, ט): שועתנו קבל ושמע
צעקתנו. אומר הרש"ס (ירושת שלמה מוכרת ד'
יריעה ו') כי המשויע נועק לעזרה ומקוה לישועה,
ואין מושויעין רק למי שיש ציד להשיע, לא כן הציועק
הוא רק נועק מכאב לב כמו שנאמר וא ס. הליטין
מכאב לב (ישעיה סה, יד), ואסתר שילעק גם צינו
לצין טלמו וגם אל מי בעזרתו מוספת, כי השרש
צעק אינו מניין רק לעקת המצטר בעלת דריסת
העזר. לכן הישיע מחבר השיר הזה אשר יחד הפעל קבל
אל השועה והפעל שמע אל רצעקה, כי השועה
חובעת ישועה בפה והצעקה קובלת רק על העזר, ואם
ס כחזי מוכיעים. ועי' הג' מלבי"ם (חיוב יט, ז):
(סג"מ) ס' (10-16)

פרי שער עולם העשיה פרק ה' עץ חיים קיט

נותנין הקטורת. ונדע, כי נה"י דאמא, הם ג' שמות אהיה: דידי"ן, דא"לפין, דה"הין. שהם גימטריא מחתה ע"ה. כמ"ש, בענין נדב ואביהוא ע"ש. (ה)

אח"כ יאמר: ה' צבאות וכו' ג"פ. צריך לאומרם בכל פעם, אחר שאומר פיטום הקטורת כנו'.

פרק ה'
אנא בכח

כבר נת"ל, שהוא כדי להעלות חיצונות ג"ר דעשיה, שיהיו חיצוניות לפנימית מלכות דיצירה. ופנימיות ג"א דעשיה, יהיו חיצונות אל חיצונות מלכות דיצירה. ושם בן מ"ב זה ביצירה הוא, וע"י אנו מעלים העשיה, שתחזור לבחינת יצירה. ותוכל להלביש מלכות דיצירה כנו'.

ווצריך שתכוין ב' כוונות, (א) הוא שתכוין תמיד, להעלות ע"י כל הז' שמות האלו, שבשם מ"ב. רק שביום א' של השבוע, גובר שם א' אבגית"ן, ושאר השמות כלולים בו. וביום ב', תכווין בכלם ג"כ, ותכווין בשם ב', שהוא הגובר באותו יום, והשאר כלולים בו. וכן עד השם האחרון. שקוצי"ת תכוין ביום שבת, ושכולם כלולים בו. ווצריך שתכוין למה שאמרנו בעת השכיבה, ויתבאר אח"כ, שיכוין להעלות הפנים בב' אותיות ראשונות של שם, הגובר בכל יום,

בסוד, בשתים יכסה פניו. וב' אותיות אמצעות, לכסות רגלי העולים, בסוד, ובשתים יכסה רגליו. ובב' אותיות אחרונות, לעופף ולעלות למעלה, בסוד, ובשתים יעופף.

גם תכוין הכוונה (הב), כי הנה אלו בחינות העולים עתה, הם ר' בחינות מדרגות, הנכללות במלכות דיצירה, ונדע כי במלכות דיצירה הוא שם שקוצית, האחרון שבשם מ"ב, וש בו ר' אותיות, כי ע"י ששה שמות הראשונות דשם מ"ב, אנו מעלים ר' מדרגות העשיה, אל ר' אותיות שבשם שקוצי"ת, שהוא מלכות דיצירה, לכן צריך לצרף, שם אבגית"ן בשי"ן שקוצית. ושם קר"ע שט"ן, בק' שקוצי"ת. וכן שאר ד' שמות, בד' אותיות אחרונות, שבשם שקוצי"ת. ועי"ז, עולין ר' מדרגות העשיה שם. ולכן צריך לכוין בר' שמות לו' אותיות שקוצי"ת, אות א' בכל שם מהם. ובשבת, יכלול הכל, בשם שקוצית.

כתב בע"ח. הכוונה זו מועיל מאד כדי להחזיר החוטא בתשובה. והוא שיאמר פיטום הקטורת בכוונה הכתובה לפניך לעי'. וצריך למנות הסמים באצבעות הידים א' לא', כדי שלא ידלג ח"ו א' מהם. וגם הוא טוב להנז'. ובכל פעם שהיה אומר פיטום הקטורת, היה אומר אח"כ ג"פ ה' צבאות, ואח"כ וערבה. ואם ח"ו היה בזמן המגפה, לא היה אומר רכון העולמים ולא שאר הפסוקים שנוהגים, זולת אלו ג"פ הנז', ואח"כ וערבה. (ו)

הגהה

ה' צבאות אחר קטורת, צריך לכווין בזה היחד, עמנו: גי' קס"א, עם ד' אותיות השרש, והכולל. משגב: גי' א"ל שד"י. לנו: גי' אלהי"ם, וכן אהי"ה אדנ"י. אלהי יעקב: גי' ע"ס מ"ב, בהסרת ד' אותיות השרש. אלהי: גי' מ"ו, מילוי ע"ב. יעקב: גי' ז' הויות, הנכללות בז"א. סלה: הס', חב"ד חג"ת. ל', נה"י. ה', מלכות, וכל המלה בעתיקא תליא. יעקב סלה: גי' ה' הויות, ומ"ק של

(ה) במהדורא בתרא, כתב הרח"ו זלה"ה, כי מוח אבא הם בסוד יה"ו. והנה, יה"ו דאלפיי"ן, עולה ט"ל. והם סוד חב"ד דבינה דאבא, כנו' בכוונת ציצית. והנה י"פ ט"ל, גי' שמים. ח"ס, ויתן לך מטל השמים. ח"ס, כשמן הטוב כו' וכטל חרמון וכו', ע"כ.

(ו) ונלע"ד, שיש לכווין בכל פעם שאומר, ג"פ

(ח) שעה"כ ח"א דרושי תפילת השחר דף פ"ה. שער רה"ק דף קמ"ה כונה ה' ר'.

(ט) עיי' שער רה"ק יחד ב' דף ע"ו.

כתב האר"י ז"ל: שם הזה אבגית"ץ, כל אות הוא שולט שעה אחת ביום ראשון, ומר' ולמעלה מתהפך השם כדי לפעול דין, צתיגב"א. וכן כל הז' שמות בז' ימי השבוע.

ועתה נבאר הכוונה שצריך לכווין בשם מ"ב. הנה נודע כי יש ב' בחינות באצילות, א' שהוא רוצה לעלות למעלה לשרשו, אלא שיש להם יראה, גי' גבורה, וזהו יראה פנימית. ויראה חיצונית היא, שלא ירד שום בחינה למטה ממדרגתו. וכ"ז ע"י שם מ"ב, שמעכב שלא יעלה לשרשו. כי מעיקרא קודם התיקון היו כל הבחינות בסוד גלגולת ופנים לבד, ואח"כ בא התיקון ונתפשט ג"כ הגוף, והוא רוצה לעלות לשרשו, ושם מ"ב מעכבו.

והנה שם מ"ב מתחלק לד' אותיות הפשוט, שהם העיקר בכתר, ב' אותיות המילוי הם בתור"ב, וכ"ח אותיות מילוי המילוי בז"ת, וזה בכל בחינה ובחינה ו' אותיות. וז"ש, בשתיים יכסה פניו וכו', כי מאלו הו' אותיות שבכל בחינה, ב' אותיות מהם מכסה פניו, כדי שלא יעלה למעלה למקום שהיה גלגולת בתחלה, בהיותה סוד נקודה א'. וצריך ב' אותיות, א' לעכב א"פ, והב' לא"מ.

פניו: גי' קמ"ו, שהם, ב' שמות ס"ג, עם י' אותיות הם ב"פ ע"ג, והם בב' פניו, א' בימין וא' בשמאל, והם כמנין פניו. ואלו השמות הם פנים עליונים, כמו שנבאר בסוד ואמת שבי"ג מדות,

הגהה

הוי"ה גי' טו"ב. ה' "צבאות" אשרי "אדם בוטח בך, ר"ת, גי' ק"ב, הם י"ז ווי"ן שבשם ב"ן, הנקרא קו המדה, ועם ר"ת, בוטח בך, גי' ק"ו. וגם ס"ת בוטח בך, הם כ"ח אותיות המילוי מ"ה. אדם בוטח בך: גי' מ"ו מ"ו, גי' צ"ב, הם יאהדונה"י ע"ה. המלך יעננו ביום קראנו: גי' קפ"ד קס"ו ק"ל קדם ע"ב. שהוא גם אחורים דהוי"ה פשוט, והוא לכוון למתק הדיגין, בכח שם יב"ק, שהוא הוי"ה אהי"ה אדנ"י, והוא יוצא מר"ת, יעננו ביום קראנו. ע"כ מדברי הר"ן זלה"ה. (ז) נלע"ד נתן: שיש לכוין היחד הזה. צפונה

שהם הב' תפוחין, שהם ז' שמות ס"ג, שהם כמנין ואמת. כי הפנים בסוד ס"ג ועולה עם כל ע"ג מאלו הפנים. מילוי מ"ה שהוא י"ט גימטריא חוה, והנה י"ט וע"ג, כמנין צ"ב. וזהו ר"ת "בשתיים יכסה פניו, וב' אותיות מכסים הפנים. ובשתיים יכסה רגליו, ר"ת רי"ו, ח"ס אשר שמתי חול גבול לים חק עולם, ב"פ חק, גימטריא רי"ו. וז"ס "קול דודי דופק, ר"ת גימטריא חק, שדופק למטה, והם ב' חק, א' נגד המקיף, וא' נגד הפנימי, שלא יעבור מהגבול. ובשתיים יעופף עד מקום הפנים שבנקודה לבד, כלהבה זו שעולה למעלה אצל השרש, ולכן אין יכולת לעלות רק למקום שהיה תחלה בחינת הפנים, בהיותם סוד נקודה, והם ב' אותיות, א' של אלקים נגד הפנים, וב' שם אהי"ה דיודין נגד המקיף, וזהו יעופף: יע"ו גי' אלהים, פ"ף גי' קס"א ע"ה. ואלהי"ם, לעולם בסוד ראש, כי אלהים בידו"ן גימטריא ש', ואלהים דאחוריים גימטריא ר', ואלהים באחוריים דההי"ן גימטריא אלף, הרי ראש. וטעם שמעכב שם מ"ב לעלות, הוא כדי שלא תחבטל מתיקונה שלא תוכל לקבל האור.

רבון העולמים וכו'. ושחט אותו על ירך המזבח וכו'. הפסוקים שנוהגים לומר, עורי צפון ובואי תימן וכו', לא היה נוהג מורי זלה"ה לאומרם, לפי שאין אנו ראויים עכשיו כ"כ, שיעורר הצפון לקבל חלקם בקרבנות. (י)

ע"ה, גימטריא ע"ס מ"ב, וזהו אם למקרא ואם למסורת. לפני ה' ס"ת י"ה, עם ב' אותיות י"ה, גי' טו"ב, שהוא טוב הצפון עין לא ראתה. וזה שארז"ל כל האומר פרשה זו, זוכר לעקדת יצחק, כי צפנה גי' בחירה, שהיתה צפונה בידיעתו ית', שכשם שאותיות י"ה שהם או"א הם צפונות ומלוכשת בזו"ן, בסוד ו"ה, כך הבחירה צפונה בידיעה. ובעקדת יצחק נאמר, עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה, שאז נתאמת הידיעה ע"י הבחירה, לכן כל האומר פרשה זו, אז זוכרין לו עקדת יצחק, ע"כ.

(א) שער ההקדמות דף ר"ס דרוש ב' באצילות. (י) ויקרא רבה פרשה ב' י'.

(ב) ו' אותיות המילוי בחכמה, וכ"ח דמילוי המילוי בנינה. יש מ"ב אחר שנחלק בז"א, ולא לכל י"ס אלא בז"ת שבכל בחינה ו' אותיות. (השמטה בסוף הספר בדפוי").

בין אלה ואלה ואלה ואלה ואלה ואלה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

תורת משה רבינו

על

תורת משה רבינו

על

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...
וזהו ענין המעשה...

על

תורת משה רבינו

על

על

- אור לערב שבועות תשל"ס - יא -

ווערט דאס אן ענין וואס "אין לו הפסק" ("סלה").

כג. עד"ז האט דער אלטער רבי אריינגעשטעלט בסידורו אז עס זיינען דא די ווערטער מיט די ר"ת פון "אנא בכח", וואס זיי זיינען כנגד די 49 טעג פון ספה"ע.

וואס דער ערשטער טאג פון ספה"ע איז פארכונדן מיטן ווארט "אנא", און דער זיבעטער טאג פון ספה"ע איז פארכונדן מיטן ר"ת אב"ג ית"ץ, ביז צום לעצטן טאג פון ספה"ע, וואס ער איז פארכונדן מיטן ר"ת פון שק"ו צי"ת.

[וואס בשעת ספה"ע דארף מען טראכטן אדער זאגן די ווערטער - לויט ווי מ'פירט זיך אין דערויף - איך האב ניס געהערט קיין הוראה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר ווי מ'פירט זיך אין דערויף].

און אין דערויף איז אויך דא דער קשר צווישן "אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה" מיט "שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות":

ס'איז מכואר אין די דרושים פון פרה אדומה (אנהויבנדיק פון לקו"ת פ' חוקת (נז, ב)), אז "ר"ת אנא בכח גדולת ית"ץ גימטריא תולע", וואס "תולע" גייט אויף דעם ענין פון לימוד התורה, ווארום "תולע" באווייזט אויף דעם ענין הביטול, און בנוגע צו לימוד התורה איז דער סדר אז עס דארף זיין "ונפשי כעפר לכל תהי", וואס דעמולט קען זיין דער "פתח לכי בתורתך".

ועד"ז "ר"ת שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות הוא גימטריא תולעת" "תולעת" לשון נקבה (ניט "תולע"), וואס דאס גייט אויף דעם ענין פון עבודת התפלה.

און דאס איז פארכונדן מיט דעם ענין פון שריפת הפרה, וויבאלד אז דארטן האט מען געדארפט האבן רעם ענין פון "תולעת" -

און וויבאלד אז דארטן געפינט מען ניט דעם ענין פון "תולע" (נאר דער ענין פון "תולעת") - איז ער מכאר אין לקו"ת (שם, א) אז דער ענין פון "תולעת יעקב" גייט סיי אויף דעם ענין פון תפלה און סיי אויף דעם ענין פון תורה:

דער ענין פון "תולעת" איז פארכונדן מיט דעם ענין פון תפלה, כמרז"ל (זח"א קעח, א) "מה תולעת זו אינה מכה ארזים אלא בפל' כך ישראל אין להם אלא תפלה כו", ועד"ז אויך דער ענין פון לימוד התורה, וואס איז פארכונדן מיט "הקול קול יעקב" (תולדות כז, כב) אין בתי כנסיות און בתי מדרשות, דער ענין פון לימוד התורה בפה.

וואס סיי אין דעם ענין פון תפלה און סיי אין דעם ענין פון לימוד התורה דארף מען האבן הקדמת הביטול (דער ענין פון "תולעת" אדער "תולע") - וואס דאס איז אויך מודגש אין דער תפלה פון "אנא בכח", ווארום "אנא" איז לשון תחנונים, ער האט קיין טעם פארוואס ער זאל קענען מאנען, ווארום "ואנכי תולעת ולא איש" (תהלים כב, ז), ער שטייט אין א תנועה פון ביטול און שפלות, ער איז ניט קיין מצואות פאר זיך, נאר כל מצואותו איז די מצואות האדון.

און וויבאלד אז ער שטייט אין א תנועה פון ביטול און שפלות - ווערט דאס די הכנה והקדמה אויף דעם ענין פון נתינת התורה און קבלת התורה, מצד דעם ענין פון "כח גדולת ימינך".

כד. און דערויף קומט אויך צו דער קשר מיט דעם ענין פון "חסד שבחסד" און "מלכות שבמלכות":

דער ענין פון "חסד שבחסד" איז - אז השפעת החסד איז בתכלית השלימות, אין אן אופן פון בל"ג לגמרי, אפילו צו אזא וואס איז ניט ראוי מקבל זיין די השפעה - וואס דאס איז דער אויפטו פון חסד שבחסד לגבי רחמים.

און דאס איז דער קשר פון "חסד שבחסד" מיט "מלכות שבמלכות" - וויבאלד אז "את מי אשכון את דכא ושפל רוח" (ראה ישעיה נז, טו), ד.ה. אז מצד דערויף